

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ
НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ:
ІСТОРІЯ, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ**

Матеріали
IV Всеукраїнської науково-практичної конференції
У двох частинах
Частина 2

(Суми, 19 травня 2017 року)

Суми
2017

ГЛОБА А.

(науковий керівник – к. і. н., доц. *В. А. Нестеренко*)

СПОГАДИ ПРО ГЕРОЇВ МИНУЛИХ РОКІВ*

Змінюється багато чого: держави, межі, люди, оцінки минулого. Не змінюється пам'ять.

Складні часи застали і сім'ю Глоб. Мій дідусь, Глоба Володимир Іванович, народився у 1946 році. Батьки, Глоба Іван Петрович 1910 року народження та Глоба Уляна Василівна 1916 року народження, проживали в Боромлі, працювали у колгоспі. Мати була дояркою, батько займався розведенням худоби. До війни жили гарно, мали хату, велике господарство: були і кури, качки, корова, свиня. До війни мали 2 дітей.

Про початок війни дізналися з гучномовця. Батько одразу почав готуватися до походу на фронт. Був призваний на службу у 1941 році і воював до самого закінчення війни. У вересні 1941 року був поранений і лікувався у м.Тростянець. Коли у місто почали заходити німці, Іван Петрович був у важкому стані і майже не ходив. Зайшла медсестра і почали говорити, щоб всі тікали - німці прийшли! Дідусь зібрав усі сили і почав повзти. До своєї домівки він повз 3 доби, повернувся ледь живим. Щойно одужав, знову пішов на фронт зі своїми братами Олександром та Іваном у 1942 році. За війну Івана Петровича нагородили двома Орденами Слави 2 і 3 ступенів і Орденом Вітчизняної війни 1 ступеня.

Поки чоловік був на фронті, Уляна Василівна тяжко працювала. Зі спогадів про те, як жилося на окупованій

---

* Робота здійснена в рамках виконання фундаментального дослідження №0115U000677 «Історичний розвиток порубіжжя Північно-Східної України як засіб конструювання загальнонаціональної моделі історичної пам'яті».

території, вона запам'ятала добро німців. Коли почалися роботи на полі, то кожен повинен був відробити цілий день за невеличке відерце зерна. Діватися було нікуди, діти були голодними і вона пішла на поле. Мимо неї проїжджав німецький офіцер, побачивши, що вона вагітна, він сказав: «Zurück». Пізніше до їх домівки приїхала машина та німці вигрузили величезний мішок зерна.

Поліцаї займалися мародерством, відчували владу у своїх руках, робили, що хотіли: крали, убивали. Але їхнє панування було не довгим. Приїхав ешелон німців, побачивши те все, вони виловили деяких поліцаїв, поставили стіл у полі, провели польовий суд і розстріляли у ярку. Після того поліцаї вели себе мирно і просто охороняли станцію.

Після того як закінчилася війна почався голод. Восени народився мій дідусь Володимир. За таємним наказом Сталіна, дітей, що народилися у другій половині 1946 року не реєстрували. Гроші, які сплачували фронтовикам після війни, більше не виплачували, фронтовики, які не працювали, були розстріляні. Жили дуже скрутно, якби не корова, яку тримали, навряд чи вижили б. Але після 1950 року життя почало покращуватися.